

La Troba Kung-Fú

Abans era un fill i ara sóc un pare, però la situació és bàsicament la mateixa. Abans era un casset i ara és una entrada d'usb, però encara mantenim la sensació que el cotxe avança gràcies a la música i no a la benzina. El cotxe i el radiocasset [dels quals parlava l'altre dia](#) ja són morts, però per sort les cintes magnètiques de **La Pataqueta** i **Gato Pérez** han trobat relleu generacional als arxius de *Santalegria* (Chesapik, 2013), un disc que no és d'aquí ni és d'allà, però que bombeja alegria com pocs.

És difícil que al cotxe se senti «El meu batec» i no fer sonar la botzina mentre condueixes per carreteres secundàries de poble en poble sota el sol del diumenge. «Como acordeón» mereix figurar entre les millors cúmbies romàntiques de totes les que es fan sense parar en la infinita escena de la música tropical americana, fins i tot al costat de **Los Diablos Rojos** i **Amar Azul!** La lletra de «Santa alegría» és d'una innocència que tomba els dolents. «Moreneta» és una rumba més catalana que la verge de Montserrat. «Potser» aconseguix alentir el ritme de les pulsacions a l'estil d'«Stir It Up» i «La pregària» sembla que la comenci un traginer entre Mèxic i els Estats Units i l'acabi un pianista de l'Havana.

L'altre dia vaig somiar que anàvem conduint i arribàvem a una taverna, a la vora del port, on ens trobàvem amb **Joan Garriga**, **Jaume Arnella** i **Bob Marley**. L'un cantava les cançons de l'altre: romanços de bandolers, cançons de pirates, tonades d'amor i desamor... El millor que se li pot demanar a un disc no és que et faci somiar?